

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 292. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_601-txt-shoot-idm12556.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sagas Priis.

Fama superstes erit, nec in ullum decidit ævum

Qvod perfecta suo patravit tempore virtus.

Biarkemaal.

..... og saaledes faldt der, samme Aften, mange besynderlige Taler over Bord, og mange livsalige Ord af Kongens Mund, og det var intet Under, aldenstund man veed, det var i alle Maader Folk af Vælgten, som her sad til Høibords, og *Rolf* var navnkundig trindt om Land for sine dybe Betænkninger, alt som for Venlighed og skjemtifulde Taler. Det gaaer og gjerne saa med alle klare milde Øine, at de spille fagrest Timen før de briste, og lyse saa at sige, Fred over Vennelag, som Solen, naar hun daler, og siger Mark og Skov og alle Smaafugle venlig Godnat. Da vil Somme sige, det omsider kom paa Tale, hvem Konger og Kjæmper vel maatte ønske helst at roses af, og Hver sagde Sit, som ham syntes. *Bjarke* vilde roses af de *Kjækkeste*, *Hjalte* af de *Kjønneste*, *Hjartvar* af de *Klogeste*, men da det kom til *Rolf*, sagde han: jeg tænker dog, det var os Alle kjærest at roses af den *Længstlevende*. Ja, sagde *Hjartvar*, med Skjælmen bag Øret, det er i Grunden ogsaa mine Ord; men det sagde Alle med een Mund, at Kongens Svar bar Prisen, som det pleiede. *Vigge* var den Eneste, som ingen Ting sagde, men sad med begge Albuerne paa Bordet og stirrede paa Kongen. 294 Nu *Vigge*, sagde *Rolf*, hvad grunder du paa? Jeg, sagde *Vigge*, som gjerne havde for Skik at rende med Gammen og slaae Alvor paa, jeg grunder paa Kongens gode Egebord, thi det tænker jeg, kan vare mig ud, og meer til. Ja, det kan nok være, sagde *Rolf*, men hvad kommer saa det vor Snak ved? Vel ikke synderligt, sagde *Vigge*, som jeg da ikke heller har nødig at bryde mit Hoved med, hvem jeg helst vil roses af, naar jeg ikke længer kan rose mig selv, men det faldt mig dog, i den Anledning ind, hvem der vel skulde sidde sidst tilbords herinde, og hvad de Godtfolk vilde føre paa Tale? Saamæn, sagde *Rolf*, det var ikke saa dumt, men tænker Du da, de vil tale om os? Det var hvad jeg gad vidst, sagde *Vigge*, og Kongen kunde hjælpe mig godt paa Spor, naar han vilde sige mig, hvem der bliver den *Længstlevende*. Af os vel Du, sagde *Rolf*, og af alle den, der har meest at gjøre, og sig dog aldrig forhaster. Ja, sagde *Vigge*, dovne kan jeg som den Bedste, naar jeg maae faae Lov, men endda er jeg lige klog, og om jeg ogsaa først døde af Annesot, var det dog kun en tynd Lykke at roses sidst af mig; men hvem af Guderne mon lever længst? *Thor*, sagde *Bjarke*, thi ham er der Tømmer i, som kan holde. Nei, sagde *Hjartvar*, dertil siger *Rolf* er han for hastig, og dertil siger jeg, er *Loke* for klog. Da skulde jeg dog mene, sagde *Bjarke*, at Ærlighed varer længst. Det er som den bruges til, sagde *Hjartvar*, men hvad der snoer sig bedst, det slider mindst. Ja saa, sagde *Bjarke*, saa vil jeg dog heller nøies med at roses af den *Kjækkeste*, end af den *Længstlevende*. Siig ikke det, sagde *Rolf*, thi naar Trædsk hitter Viis, er han om en Hals, og saa gaaer det *Loke* med *Heimdal*! 295 End du *Vigge*, hvem mener du, lever længst? Det gjør vel *Balder*, sagde *Vigge*, han staaer jo først op, naar de Andre gaae til Sengs. Nei, sagde *Rolf*, han lever nok sidst, men han dør længst! Det er jo ogsaa sandt, sagde *Vigge*, men hvem lever da længst? Det gjør vel *Saga*, tænker jeg, sagde *Rolf*, som de Gamle sang:

Død under Muld
Synker Æt som Guld,
Nidinger frygte!
Godt Navn og Rygte
Aldrig uddør!
Død under Muld
Synker Æt som Guld,
Synker En og Hver,
Paa en Eneste nær,
Kun Efter-Mæle
Kan Ingen kvæle
Hun aldrig dør!

Ære med Kongens Ord, raabde alle med een Mund, men dog kunde *Hjartvar* ei bare sig for at smidske i Skiægget, og da Kong *Rolf* det saae, sagde han: lad os høre, Svoger Huul! hvad du har bag Øret? Det faldt mig ind, sagde *Hjartvar*, at hvor godt det Kvad end klinger i alle gjæve Kongers Øren, saa kommer det dog paa en Prøve an, om det vil holde Stik, og da nu Ingen af os lever længe nok til at gjøre den Prøve, kunde man vel sige, at een Fugl i Haanden er bedre end ti i Luften; men derfor siger jeg ligefuldt af Hjertens Grund, Ære med Kongens Ord, thi det er vist, at saalænge man nævner *Rolf*, skal de berømmes, og Ingen under vist ham et *længere Efter-Mæle* end jeg. Det gik glat, sagde 296 *Bjarke*, men, Kongens Ord i Ære, og mine ikke bag Døren, jeg saae dog helst, at *Brage* kom til at leve længst; thi naar han er borte, bliver dog vort Efter-Mæle, paa en Maade, Kiærling-Snak, og det kan man dog knap kalde godt Navn og Rygte. Ja, min kjære

Norske Bjørn! sagde *Hjalte*, der seer du Frugterne af Kvinde-Had, thi nu er du nok bange for, at *Saga* skal bruge Mund med dine Næver, naar de er bundet; men tag du dig derfor i Agt, og kys Riset i Tide; thi *Rolf* faaer sikkert Ret. *Kysse*, sagde *Bjarke*, nei, det overlader jeg til dig, men varst du ikke saa brav en Karl for Resten, skulde jeg snart vise dig, jeg dog endnu har Hænder paa Skaftet. Dog neppe til at lukke *Sagas* Mund, sagde *Hjalte*, thi her slaar det til, som man siger, at der skal lange Arme til at lukke alles Mund; men det er ellers ligemeget, jeg skal da ogsaa, for Venskabs Skyld, kysse to Gange, og bede *Saga* lade vort Eftermæle flyde sammen, saa det Ene kan bøde paa det Andet. Det er et Ord, sagde *Bjarke*, og Skam faae den, os skiller ad, naar vi ei meer, med Ryg mod Ryg, kan selv sørge for at holde Stalbroderskabet vedlige; men, som sagt, jeg saae dog helst, at *Brage* kunde blive ved at føre Ordet, og hvad siger Kongen dertil? Han siger, sagde *Rolf*, det er vel tungt at skille dem ad, som gjerne tilsammen ville være; men naar alle Kæmper ere døde, og Drapen udsjunget, da er *Brages* Tid forbi, og han maae love, *Saga* lever, ellers fik *han* intet Eftermæle. Men, sagde *Vigge*, saa lever jo dog *Brage* ogsaa i sit Efter-Mæle! Ja, med *Saga*, sagde *Rolf*, som vi alle, saamange hun, naar Ondt er borte, og *Balder* opstaaer, og Jord, eviggrøn, opblomstrer af Bølgen, end lyster at mindes. Det er en Lyst, sagde *Vigge*, og det 297mærke alle *Rolfs* Mænd, at naar vi sjunge *Bjarke-Maal*, skal Omkvædet være:

Fru Efter-Mæle
Kan Ingen kvæle,
Hun aldrig døer!

-
- 1 *Skjoldung-Kragens* Ord i Ære!
De, saalænge Verden staaer,
Mellem Helte Prisen bære,
Som i Leire-Kongens Gaard!
Kæmper tidt i Hug de rinde,
Under *Brages* Harpe-Slag!
Tidt oplive deres Minde
Dane-Kongers Fødsels-Dag!
 - 2 Blænd-Værk kun er Roes af *Brage*,
I hvor liflig den saa klang,
Naar ei *Saga* vil gjentage
Omkvæds-Rimet af hans Sang!
Derfor, laan mig, *Skalda-Spilder!*
Harpen, du, paa sanddru Viis,
Slog ved *Hakons* Grav og Gilder!
Tone skal den *Sagas* Priis.
 - 3 *Hav-Fru!* du som bly dig hæved
Op af Dybet, første Gang,
Da kun Harpe-Strænge bæved,
Og da Morgen-Stjerner sang,
Du, som da, i Morgen-Røden,
Drak af *Nornens* Gylden-Skaal,
Kilde-Vand, som trodser Døden,
Nemmed *Odins Havamaal!*
 - 4 298Du, som blegned uden Brøde,
Du, som blev med Æren graae,
Du, med hvem de Dvale-Døde
Skal forklarede opstaae,
Du, som Livets Strøm kun følger,
Smiler, naar dig overgaaer
Skum af Øieblikkets Bølger,
Som forsølver kun dit Haar!
 - 5 Du, som altid Solen følger,
Og i Aften-Rødens Skiær,
Gyngende paa gyldne Bølger,
Maler af dens Herre-Færd,
Du, som, naar du dybest dukker,
Hæver dig ved *Gladhjems* Kyst,
Hvor det jubler, som nu sukker,
Sukker dybt i Helte-Bryst!
 - 6 Du, som lindrer Støvets Vaande,

Naar det stunder til sin Grav!
Saga, født, ved Herrens Aande,
Af det sære *Middel-Hav*,
Hvor kun Tanke-Snekker seile,
Hvor hver kraftig Aand paa Jord
Vade over *Mimers Veile***Mimer*, det Angelsachsiske meamor og Latinske memor,
hukommelig, og saaledes er hele *Nordens Mythologie* en levende Anskuelse af det
Aandelige hos Mennesket, og dets Helte-Kamp med det Kiødelige i Tidens Løb.
Maa til Things som, *Asa-Thor!*

7 299 Du, som vandre skal med Solen,
Aabenbare skjulte Raad,
Dømme frit, paa Dronning-Stolen,
Alle Drotters Færd og Daad,
Ja, med Klippen til din Tavle,
Og med Kridt af *Mimers* Klint,
Riste ret med Hænder travle,
Om hver Trolld end sprang i Flint!

8 O, hvor boe de milde *Vaner*,
Som har kjær din Runestav,
Vil med Lyst de tamme Svaner
Spænde for din Karm af Rav,
Svanerne, som alle Dage
Svømmed under *Ygdrasill*,
Skal til *Asgaard* Karmen drage
Under Sang som Klokke-Spil!

9 Ak, ei *Paven* blot og *Tyrken*
Ønske før dig lagt paa Baal,
Saa, hvem Sandheds Røst i Ørken
Laane vil sit Tunge-Maal,
Afkald maa paa Rosen give,
Som de Fleste beile til,
For udødelig at blive
Sætte Livets Lyst paa Spil!

10 Sikkert dog ensteds paa Jorden
Folke-Hjertet for dig slog,
Ja, det slog for dig i *Norden*,
Moders-Maalet du indtog,
300 Saa, før Tungen du kan miste,
Mangle Hjem ved *Østersøe*
Først maa Nordens Hjerte briste,
Alle *Asgaards* Kæmper døe!

11 Her, hvor du, fra *Humbles* Dage,
Dandset har paa Tilje blaa,
Hvor til Sky dig løfted *Brage*,
Saa du blevst med Æren graa,
Hvor dig hylded *Skjold* og *Frode!*
Rolf dig saae i al din Glands,
Hvor du Drotter fredegode
Kroned med Kiærminde-Krands!

12 Her, hvor *Snorro* var din Staller,
Her, hvor *Saxo* var din Præst,
Som, i Salen af Koraller,
Ordned dig en Folke-Fest;
Her, hvor du kan Drotter dømme,
Retviis, til et evigt Navn,
Her, paa *Nordens* Folke-Strømme,
Her har du din *Fredrighs-Havn!*

13 Her, som Havfru, du og spaa'de
Altid *Danmark Atter-Dag*:
Dag paa Ny, af Himlens Naade,

Snekker ny for gamle Vrag;
Du i Dybet saae *Margrethe*,
Perlen skabt for Dane-Land,
Bølge-Varslet og udbredte
Du om *Fjerde Christian!*

14 301 Altid vore Konge-Stammer
Elsked dig af Hjertens Grund,
Derfor dine Alter-Flammer
Blusse end i Bøge-Lund;
Drotter fra de sidste Dage
Komme skal du glad i Hu,
Som af dig vor *Skjold* og *Krage*
Mindes levende endnu!

15 Ja, du mindes det, med Glæde
Over *Danmarks* gode Kaar,
At i dette Ny og Næde
Fylder alt trehundred Aar
Første Fredriks Konge-Stamme,
Fredegod i *Axel-Stad* *Det var 1524, den 16 Jan., Kong *Frederik I* holdt sit Indtog i
Kiøbenhavn, og samme Aar udkom det første Danske Ny Testamente: *den hellige*
Historie, der paa ingen Throne fandt saa gode Venner, som paa den Kong *Frederik*
grundede. *De staae og falde med hinanden!!*
Nærer end din Alter-Flamme
Tager mild fra Mund dig Blad!

16 Ja, den Herre-Stamme vidste,
Som *Rolf Krage*, det er bedst
Ret at roses paa det *Sidste*,
Paa den store Jubel-Fest;
Derfor valgte den at knæle
Dybt i *Sagas* Helligdom,
Og med Sandheds Eftermæle
Første Fredrik til os kom!

17 302 Længe leve *Han*, som fylder
Stammens *Trilling-Jubelaar*,
Indtil Aften-Soel forgylder
Krone-Skjoldet i hans Gaard!
Leve Frederik den Sjette,
Sagakjær til Dane-Gavn!
Ingen Alder skal udslette
Minde-Runen ved hans Navn!

18 Haardt I sove, gamle Daner!
I den lange Vinter-Nat,
Drømme knap om *Sagas Svaner*,
Dog I vaagne skal nu brat;
Høit skal Morgen-Hanen gale,
Ryste Vingerne med Gny,
Naar i hellig Morgensvale
Solen sprænger sorten Sky!

19 Da skal *Saga* atter finde
Af den gamle Slægt et Kuld,
Glødende ved Fædres Minde,
Hævende sig over Muld!
Ja, det Kuld af ægte Daner,
Ammet op ved Bølge-Barm,
Urdur-Søens tamme Svaner
Spænde skal for *Sagas* Karm!